

opusdei.org

Prelatens brev (oktober 2008)

Ydmykhet er en uunnværlig dyd for den som streber etter hellighet. Opus Deis prelat sier i sitt brev for oktober at vi bare med Guds hjelp kan bli nyttige redskaper for Ham.

27.10.2008

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Når vi i morgen feirer 80-årsdagen for grunnleggelsen av Opus Dei på festen for de hellige verneengler,

oppmuntres vi til å bære frem en inderlig og brennende takksigelse til himmelen. Vi har forberedt oss på denne dagen ved å ha mer intens kontakt med Jomfru Maria. Nå takker vi henne spesielt for hennes moderlige nærvær på hvert enkelt av de skritt som denne hennes barns familie har tatt. Trygt forent med den hellige Josemaría og med alle medlemmer i Verket som allerede har gått denne veien (vi minnes spesielt don Álvaro), takker hver enkelt vår Mor for hennes vedvarende hjelp og for at hun alltid følger oss på vår vei. Vi ber henne også om at hun fra himmelen gir oss gaven å kunne gå til enden av den veien som Gud lot vår elskede Fader se 2. oktober 1928.

I mer enn ti år bønnfalt den hellige Josemaría om lys for å forstå hva Herren ba ham om. Han brukte et bønnesukk fra evangeliet: *Domine, ut videam!*^[1] Herre, la meg få se! Denne

vedvarende bønn, som han også rettet til Jomfru Maria, forberedte ham på det avgjørende øyeblikk, noe kardinal Ratzinger uttrykkelig påpekte i en preken han holdt i anledning saligkåringen av vår Fader.

”Josemaría Escrivá,” sa han, ”ble tidlig klar over at Gud hadde en plan for ham, at han ønsket noe av ham. Men han visste ikke hva det var. Hvordan skulle han finne svaret, hvor skulle han lete etter det? Han bestemte seg for å søke fremfor alt ved å lytte til Guds ord, den hellige Skrift. Han leste Bibelen ikke som en historisk bok, heller ikke som en bok for å diskutere vanskelige spørsmål, men som en bok for nåtiden, som taler til oss i dag: et ord der hver enkelt av oss er aktører og bør lete etter vår plass i det, for å finne vår vei.”[2]

Da den hellige Josemaría mottok den avgjørende innsikten i hva Gud forventet av hans liv, virkeliggjorde han det umiddelbart. Han kunne med rette hevde: **Det skjedde med meg som med Paulus i Damaskus, skjønt i mindre skala, at i Madrid falt skjellet fra mine øyne, og det var i Madrid jeg mottok mitt oppdrag.**^[3] Dette guddommelige oppdrag besto i å spre det universelle kall til hellighet og samtidig i å bane en konkret vei innen Kirken – Opus Dei – for å hjelpe mange mennesker til å leve opp til dette kallet til hellighet og apostolat gjennom deres yrkesarbeid og alle andre vanlige omstendigheter.

Vår Fader var meget klar over sin intethet overfor Gud. Med sann overbevisning sa og skrev han at han hadde vært et **udugelig og døvt redskap**^[4], som Herren hadde betrodd dette oppdrag til – som lå langt over hans evner – slik at det

ikke skulle råde noen som helst tvil om at "dette" kom fra Gud, at det ikke var en skapnings påfunn. **Jeg var 26 år (...) hadde Guds nåde og godt humør: Ingenting annet. Men slik som vi mennesker skriver med en penn, slik skriver Herren med et bordben, slik at man skal se at det er Han som skriver. Dette er det utrolige. Dette er det forbløffende.**^[5] Dette var hans dypeste overbevisning helt til han forlot jorden: **Enda en gang** – sa han noen uker før sin bortgang til himmelen – **har det som står i Skriften gått i oppfyllelse: det som er dumt, det som ikke er verd noe, det som knapt eksisterer, kunne man si ... alt dette tar Herren og bruker i sin tjeneste. Så brukte han det mennesket der som sitt redskap.**^[6]

Vi forstår at det er en grunnleggende lærdom denne datoen står for: behovet for å være ydmyke, slik at

Herren kan bruke oss som redskap i sin frelsesplan. Hovmodet, dette å våke over sitt eget jeg, reiser seg som en stor fiende mot helligheten og det apostoliske virke. Når et menneske derimot oppriktig anser seg som et null, når det erkjenner at alle dets eventuelle evner kommer fra Gud og ikke fra det selv, da er det i stand til å bli forvandlet til et effektivt redskap i Guds hender.

Når vi har kommet til dette punkt kan vi stille oss noen svært personlige spørsmål. Hvordan ser jeg på meg selv i Guds nærvær? Synes jeg at jeg har noe av verdi i meg selv, eller erkjenner jeg at alt er en gave fra Gud? Ber jeg ham oppriktig om å bli kjent med meg selv slik som jeg er for ham? Samtidig bør ikke erkjennelsen av vår egen intethet munne ut i pessimisme eller frustrasjon, men i en større tillit og overgivelse til Herren. La oss betrakte dette som den hellige

Josemaría sa: Ta den håpløsheten som kommer av innsikten i din elendighet og kast den langt fra deg. Det er sant: når det gjelder økonomisk prestisje er du et null..., sosialt sett er du også et null... Også når det gjelder dine dyder er du et null og et null i spørsmål om begavelse... Men til venstre for dette nullet står Kristus... Og hvilket stort tall blir det ikke da! [7]

Når vi erfarer vår egen elendighet, la oss da holde fastere i Guds hånd, i overbevisning om at han gir oss all slags hjelp for at vi skal komme over hindrene, siden det er han som har oppsøkt oss. Om denne dype ydmykhet er vårt grunnlag vil vi være i stand til å møte de apostoliske utfordringer som det kristne kall selv kaller oss til, som av natur er et kall til apostolat. Evangeliet sier det tydelig når Herren sammenkaller de første tolv til å være med ham, for

siden å sende dem ut for å forkynne. [8] Gjennom disse første har vi alle blitt kalt sammen av Jesus Kristus til å føre hans navn ut til de mennesker vi møter. ”Egentlig er det Herren som gjør noen til apostel, ikke ens egen dristighet. Apostelen,” insisterer paven, ”blir ikke til av seg selv; det er Herren som gjør ham til det. Derfor må han hele tiden forholde seg til Herren.”[9]

En apostel uttaler seg ikke på vegne av seg selv, men formidler det han har mottatt. Det gjorde de første apostlene, og på samme måte bør vi kristne handle i dag. Da Benedikt XVI nylig kommenterte den hellige Paulus kall, sa han: ”enda en gang fremstår det umiddelbart at dette må være en annens initiativ, Guds initiativ i Jesus Kristus, som Paulus er helt forpliktet til. Men fremfor alt understrekes det at Paulus har tatt imot et oppdrag som skal utføres i

hans navn og alt all egeninteresse helt og fullt skal settes til side.”[10]

La oss ikke glemme at Gud selv vil at vi skal forbli fullstendig trofaste, alltid og overalt, uten at vi mister vår frihet. Derfor bør vi være klare over at vi aldri noensinne er alene: han følger oss, han hører oss og selv om han ikke trenger noen eller noe vil han bestandig trenge oss. Overfor denne hverdagslige virkelighet ba vår Fader oss oftere tenke på dette *ecce ego, quia vocasti me*,[11] her er jeg, for du ropte på meg. Ja, Herren fører en utholdende dialog med oss og forventer at vi svarer på hans forkjærlighet for oss på et dypere plan.

Benedikt XVI nevner et annet vilkår som særpreger Mesterens disipler, i tillegg til å ha blitt kalt og sendt ut: å utføre det apostoliske oppdrag effektivt ved ens eget eksempel og ved læren, med handlingenes og

ordenes vitnesbyrd. Han nevner dette ved å peke på den hellige Paulus eksempel da han sa at "tittelen 'apostel' ikke er og ikke kan være en ærestittel; den engasjerer på en konkret og dramatisk måte hele den personens liv som innehar tittelen."[12] *Caritas Christi urget nos*[13] Kristi kjærlighet driver oss, skrev den hellige Paulus til korinterne. Han var drevet når det gjaldt menneskenes frelse ifølge vår Herres eksempel som *døde for alle, for at det å leve ikke lenger skulle bety bare å leve sitt eget liv, men å leve for ham som er død og oppstanden for oss.* Av dette trakk han følgende konklusjon: *Den som lever i Kristus, er en ny skapning. Det gamle er forbi, noe nytt er blitt til.*[14]

Dette nye livet, som kjennetegnes ved evangeliet, må vi la sette avtrykk på andre hjerter så mye at hver enkelt blir tent av samme kjærlighetsild. Å gjøre alt vi kan slik at andre blir

kjent med Jesus Kristus, følger ham og elsker ham, er den nødvendige konsekvens av å ha blitt berørt av Guds kjærlighet. **I denne lille og urolige verden**, forkynte den hellige Josemaría, **med den tankeforvirring som finnes, hvordan kan de stakkars menneskene be om dåpen, hvis ingen forklarer den kristne lære for dem?** *Fides ex audito*, sier den hellige Paulus, *Hvordan skal en kunne tro på en man ikke har hørt om? Eller hvordan skal en kunne høre, hvis det ikke er noen som forkynner?* (Rom 10,14) Jesus Kristus handlet ikke slik. Herren ga oss et eksempel, men han underviste også: *coepit facere et docere* (Apgj 1,1).[15]

Mot de unnskyldninger som iblant skjuler bekvemmelighet eller småborgerlighet, forklarte han: **Hvorfor skulle jeg blande meg i andres liv? Jo, fordi jeg, i min**

egenskap av kristen, er forpliktet til det! Fordi Kristus har blandet seg i deres og i mitt liv, slik han kom inn i Peters og Paulus og Johannes og Andreas liv! ... Og apostlene lærte seg å gjøre det samme. Ellers hadde de ikke satt i gang etter at de hadde tatt imot Mesterens uttrykkelige bud om å gå ut og forkynne, de ville ikke ha satt i gang da, og de tolv ville ikke ha fått noen tilhengere: Kirken ville ikke eksistert.[16]

Om noen dager begynner Bispesynodens ordinære møte, som skal vies til å reflektere over Guds Ord i Kirkens liv og oppdrag. Dere vet nok allerede at jeg skal være en av de deltakerne som er utnevnt av paven. For å støtte pavens direktiver ber jeg dere om å be og få andre til å be for et fruktbart resultat av dette møtet med Peters etterfølger.

La oss anstrenge oss hver dag for å bli bedre kjent med Guds Ord ved å nærme oss Den hellige Skrift med kjærlighet og ærbødighet – i lys av Kirkens tradisjon og læreembetets veiledning – og spesielt de hellige evangelier, for å lære av Herren og sette hans undervisning ut i livet. La oss spre hans lære *opportune et importune*[17]i tide som i utide, slik den hellige Paulus gjorde. Etter å ha anstrengt oss for å spre evangeliet, vil vi så kunne hevde med apostelen ved slutten av vårt liv: *Jeg har stridd den gode strid, fullført løpet, bevart troen. Og nå ligger rettferdighetens seierskrans ferdig til meg; den skal Herren, den rettferdige dommer, gi meg på den store dag – og ikke bare meg, men alle som av hele sitt hjerte har sett frem til hans komme.*[18]

Også i denne måneden er det andre høytider til Jomfru Marias ære. La oss oftere be om vår Mors forbønn, ivrige etter å være svært marianske.

La oss etterstrebe større fromhet når vi ber rosenkransen, **et mektig våpen**[19] i kampen for hellighet. Lørdag 20. september var jeg i Zaragoza, der jeg hadde et møte, og ba foran Vår Frue av Søylen, forent med den hellige Josemarías bønner i denne helligdommen. Jeg dro også til Torreciudad, der jeg la mange behov ved Marias føtter, sterkt forent med vår Faders bønn. Jeg vendte tilbake til Roma dagen etter, på søndagen, med sorg over at jeg ikke kunne bøye kne foran Vår Frue av fangenes befrielse i hennes basilika i Barcelona.

Hver dag ber jeg om at den hellige Josemarías helgenkåring – den sjette er det seks år siden – må ruske opp i hver enkelt av oss. Hvis vi nemlig virkelig ønsker å se på oss selv som ekte sønner og døtre av vår Fader, bør vi i vår sjel utvikle en sann daglig lengsel etter å omvende oss, å bli hellige og med glede leve dette *nunc*

coepit[20]. Uten denne anstrengelsen om personlig omvendelse hver dag, blir det personlige apostolatet ikke effektivt. Jeg har gjentatt denne tanken helt fra 26. februar 2002, da jeg fikk kjennskap til dato for helgenkåringen, mens vi forberedte oss på denne kåringen. Denne oppfordring, som den hellige Josemaría nå retter til oss hver dag fra himmelen, slik han allerede gjorde tidligere på jorden, har ikke mistet noe av sin kraft.

Med all hengivenhet velsignes dere
av

Deres Fader

+ Javier

Roma, 1. oktober 2008

[1] Luk 18,41.

[2] Kardinal J. Ratzinger: *Preken ved takksigelsesmessen for saligkåringen av Opus Deis grunnlegger*, 19/5 1992.

[3] Den hellige Josemaría: Brev 2/10 1965.

[4] Den hellige Josemaría, *Instrucción*, 19/3 1934, nr. 7.

[5] Den hellige Josemaría, Notater tatt ved en meditasjon, 2/10 1962.

[6] Den hellige Josemaría, Notater tatt ved en meditasjon, 19/3 1975.

[7] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 473.

[8] Jf Mk 3,13-14.

[9] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen 10/9 2008.

[10] *Ibid.*

[11] 1 Sam 3,6.

[12] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 10/9 2008.

[13] 2 Kor 5,14.

[14] 2 Kor 5,15 og 5,17.

[15] Den hellige Josemaría, Notater
tatt ved et samvær, 5/1 1968.

[16] Den hellige Josemaría, Notater
tatt ved en meditasjon, 14/2 1960.

[17] Jf 2 Tim 4,2.

[18] 2 Tim 4,7-8.

[19] Den hellige Josemaría,
Rosenkransen, Forord.

[20] Sal 76,11 (Vulg)

.....